

დანიელის წიგნი — ნომერი ორმოცდათოთხმეტი

ბოლო ჟამის გამოცხადება: დანიელის სწრაფვა გაგებისაკენ

Jeff Pippenger

2024-01-18

ჩვენ ახლახან გამოქვეყნებული სტატია დავასრულეთ ამონარიდით წიგნიდან „წინასწარმეტყველები და მეფეები“, სადაც დას უაითმა აღნიშნა, რომ დანიელი ცდილობდა „გაეგო, რა მიმართებაში იდგა იერემიას მიერ წინასწარმეტყველებული სამოცდაათი წლის ტყვეობა იმ ოცდასამასი წელთან, რომელთა შესახებაც მან ხილვაში მოისმინა, რომ ზეციურმა მხილველმა განაცხადა: ისინი უნდა გასულიყო, ვიდრე ღვთის საწმიდრის განწმენდა აღსრულდებოდა.“

„კიდევ ერთი ხილვის მეშვეობით მომავალ მოვლენებზე მეტი ნათელი მოეფინა; და სწორედ ამ ხილვის დასასრულს მოისმინა დანიელმა, რომ „ერთი წმიდა ლაპარაკობდა, და სხვამ წმიდამ უთხრა იმ ერთს, რომელიც ლაპარაკობდა: როდემდის იქნება ეს ხილვა?“ დანიელი 8:13. პასუხმა, რომელიც მიეცა — „ორი ათას სამას საღამომდე და დილამდე; და მაშინ განიწმიდება საწმიდარი“ (მუხლი 14) — იგი საგონებელში ჩააგდო. მთელი გულმოდგინებით ეძიებდა იგი ხილვის მნიშვნელობას. მას არ შეეძლო გაეგო ის კავშირი, რომელიც იერემიას მიერ წინასწარმეტყველებულ სამოცდაათწლიან ტყვეობასა და იმ ორ ათას სამას წელიწადს შორის არსებობდა, რომელთა გასვლაც, ღვთის საწმიდარის განწმენდამდე, ზეციურმა მხილველმა ხილვაში გამოაცხადა. ანგელოზმა გაბრიელმა მას ნაწილობრივი განმარტება მისცა; მაგრამ როდესაც წინასწარმეტყველმა მოისმინა სიტყვები: „ეს ხილვა... მრავალი დღის შემდეგ აღსრულდება,“ იგი გულწასული დაეცა. „მე, დანიელი, გულწასული ვიყავი,“ — წერს იგი თავისი გამოცდილების შესახებ, — „და რამდენიმე დღე ავად ვიყავ; შემდეგ ავდექი და მეფის საქმეს მივხედე; და გაცემული ვიყავი ხილვით, მაგრამ ვერავინ იგო იგი.“ მუხლები 26, 27.“ წინასწარმეტყველნი და მეფენი, 553, 554.

მილერიტები ვერასოდეს მივიდნენ იმ საფუძვლიანი უწყების სრულ გაგებამდე, რომელსაც ქადაგებდნენ. როდესაც დადგა დრო, რომ იუდას ტომის ლომს „შვიდ დროებზე“ მეტი ინფორმაცია მიეწოდებინა, ისინი ლაოდისკიური გამოცდილების მდგომარეობაში გადავიდნენ და შვიდი წლის შემდეგ სრულიად უარყვეს „შვიდი დროების“ ნათელი. მათ ვერასოდეს დაინახეს სამოცდაათი წლისა და ორიათას სამასი წლის სრული ურთიერთკავშირი, რომლის გაგებასაც დანიელი გულმოდგინედ ესწრაფოდა. დანიელი წარმოადგენს უკანასკნელი დღეების ღვთის ხალხს.

მიწის მიერ თავისი შაბათების ტკბობა არის აღთქმის ის ნაწილი, რომელიც ძველ ისრაელს მიეცა და რომელიც მოიცავდა ყოველი მეშვიდე წლის განმავლობაში მიწის დასვენების ნათელს. ეს აღთქმა მოიცავდა შვიდი წლის ციკლს, რომელიც შვიდჯერ მეორდებოდა. იგი მოიცავდა საკუთრებისა და მონების გათავისუფლებასა და აღდგენას შვიდწლიანი შვიდი ციკლის დასასრულს (ორმოცდაცხრა წლისა), დღესასწაულის დროს, რომელიც იუბილედ არის ცნობილი. იუდეველნი ურჩნი იყვნენ

აღთქმის ამ პრინციპებისადმი, და 2 ნეშტთა მიუთითებს, რომ ტყვეობის სამოცდაათი წელი, რომელზეც წინასწარმეტყველი იერემია ლაპარაკობდა, წარმოადგენდა წინარე ოთხას ოთხმოცდაათი წლის აჯანყებას. ოთხას ოთხმოცდაათ წელიწადში, ძველ ისრაელს აღთქმაში, როგორც ეს ლევიათა ოცდამეხუთეშია დადგენილი, მოცემული მითითებებისთვის რომ დაემორჩილა, იმ წელთაგან სულ სამოცდაათი იქნებოდა ისეთი, როდესაც მიწა ისვენებდა. ბიბლიური წელი სამას სამოც დღეს შეადგენს, და სამას სამოცი დღე გამრავლებული შვიდზე („შვიდი ჟამი“) უდრის ორ ათას ხუთას ოც დღეს.

სამოცდაათი წელი აბსოლუტურად არის დაკავშირებული მიწის დასვენებასთან, რაც თავის მხრივ აბსოლუტურად არის დაკავშირებული „შვიდ ჟამთან“. დანიელი ცდილობდა „გაეგო მიმართება“ „სამოცდაათი წლის ტყვეობას“ და „ორი ათას სამას წელს“ შორის — „ღვთის საწმიდრის განწმენდამდე“. მაშასადამე, იგი ცდილობდა გაეგო მიმართება „ხაზონის“ ხილვასა და „მარეჰის“ ხილვას შორის. შეუძლებელია ამ მიმართების გაგება, თუ არ ვაღიარებთ ლევიათა წიგნის ოცდახუთსა და ოცდაექვსში მოხსენიებულ მიწის დასვენებას იერემიას მიერ ნათქვამ სამოცდაათი წლის ტყვეობასთან ერთად. თუ არ გწამთ, რომ „შვიდი ჟამი“ წარმოადგენს ორი ათას ხუთას ოცწლოვან წინასწარმეტყველურ პერიოდს, თქვენ თავს იმათგან განიყოფთ, რომელთაც უკანასკნელ დღეებში დანიელი წარმოადგენს. მილერიტებს სწამდათ, რომ „შვიდი ჟამი“ დროის წინასწარმეტყველება იყო, მაგრამ ადვენტიზმს ეს უკვე აღარ სწამს.

დანიელი, ისევე როგორც ყველა წინასწარმეტყველი, წარმოადგენს ღვთის ხალხს წუთისოფლის დასასრულს; ხოლო დას უაითის შენიშვნები მისი სურვილის შესახებ, გაეგო სამოცდაათი წლის („შვიდი ჟამის“) და ორიათას სამასი წლის ურთიერთმიმართება, გამოხატავს იმ სურვილს, რომელიც უკანასკნელი დღეების ღვთის ხალხს უნდა ჰქონდეს. როგორც წინა სტატიებში ითქვა, 1843 და 1850 წლების დიაგრამებზე წარმოდგენილი არც ერთი ჭეშმარიტება არ არსებობს, რომელიც პირდაპირ (განმეორებით) არ იყოს დადასტურებული დას უაითის წერილებში.

მილერის ძვირფასეულნი უკანასკნელი დღეების შუალამის ღაღადში ათეზის უფრო კაშკაშად იბრწყინებენ, და ამგვარად ეს ძვირფასეულნი ადვენტიზმის ქალწულთათვის საბოლოო გამოცდას წარმოადგენენ. ეს ძვირფასეულნი არის ჰაბაკუმის დაფებზე წარმოდგენილი საფუძველმდებელი ჭეშმარიტებანი, აგრეთვე ის ძვირფასეულნი ზანდუკში, რომელიც მილერის ოთახის შუაგულში მდგარ მაგიდაზე იყო დადგმული. საფუძველმდებელი გამოცდა საბოლოო გამოცდაა, მაგრამ ასევე ასეთივეა წინასწარმეტყველების სულის ავტორიტეტიც. საფუძველმდებელი ჭეშმარიტებების უარყოფა, რომლებიც მილერის სიზმარში ძვირფასეულთა სახით იყო წინასახულად ნაჩვენები, ამავე დროს წინასწარმეტყველების სულის უარყოფას ნიშნავს.

„სატანის უკანასკნელი და უმთავრესი მოტყუება ის იქნება, რომ ძალადაკარგულად აქციოს ღვთის სულის მოწმობა. „სადაც ხილვა არ არის, ერი ილუპება“ (იგავები 29:18). სატანა მოხერხებულად იმოქმედებს, სხვადასხვაგვარი გზებითა და სხვადასხვა საშუალებებით, რათა შეარყიოს ღვთის ნაშთი ხალხის ნდობა ჭეშმარიტი მოწმობისადმი. იგი შემოიტანს ყალბ ხილვებს, რათა შეაცდინოს, და

შეურევს ცრუს ჭეშმარიტს, და ამგვარად იმდენად მოაწყენინებს ხალხს, რომ ყოველივეს, რაც ხილვების სახელით არის ცნობილი, ფანატიზმის ერთ სახედ მიიჩნევენ; მაგრამ გულწრფელ სულებს, ცრუსა და ჭეშმარიტის შეპირისპირებით, შეეძლება მათ შორის გარჩევა.“ Selected Messages, ტომი 2, 78.

ახლა ჩვენ განვიხილავთ ცოდნის იმ მატებას, რომელიც მილერიტთა ისტორიაში მოხდა 1798 წლიდან 1844 წლამდე; თუმცა ვადგენთ იმასაც, რომ, მიუხედავად იმისა, რომ მილერიტები თავიანთ წინასწარმეტყველურ გამოყენებებში მართლეს იყვნენ, ისინი იმ ისტორიით იყვნენ შეზღუდულნი, რომელშიც აღიმართნენ. ახლა ჩვენ უკანასკნელ დღეებში ვიმყოფებით და ადვენტიზმის საბოლოო თაობაში (მეოთხეში). დროის ამ მონაკვეთში ადვენტიზმი იმდენად არის ტრადიციებითა და ჩვეულებებით (ყალბი სამკაულებით) ინდოქტრინირებული, რომ უკვე აღარ იცის, რა იყო ფუნდამენტური ჭეშმარიტებები. იმის არცოდნა, თუ რა არის ეს ჭეშმარიტებები, ადვენტიზმს ხელს უშლის ამ ჭეშმარიტებათა მნიშვნელობის გაგებაში და აზრს უკარგავს განმეორებით ბრძანებებს, რომ დაიცვას და შეინარჩუნოს ეს ჭეშმარიტებები.

სანამ გავაგრძელებდეთ გაბრიელის მიერ ულას მდინარის ხილვის განმარტების განხილვას, შევეხებით რამდენიმე შესაბამის საკითხს, რომლებიც დაკავშირებულია ფუძემდებლურ ჭეშმარიტებებთან და წინასწარმეტყველების სულის ავტორიტეტთან. თანამედროვე თეოლოგები ამტკიცებენ, რომ შემდეგი მონაკვეთი ადასტურებს, რომ ბიბლიაში ყველაზე ხანგრძლივი დროითი წინასწარმეტყველება არის ორი ათას სამასი წელი.

იმ მოწაფეთა გამოცდილებას, რომელნიც ქრისტეს პირველი მოსვლისას „სასუფეველის სახარებას“ ქადაგებდნენ, თავისი შესატყვისი ჰქონდა იმათ გამოცდილებაში, რომელნიც მისი მეორე მოსვლის უწყებას აცხადებდნენ. როგორც მოწაფენი გამოვიდნენ ქადაგებით: „აღსრულდა ჟამი და მოახლოვდა ღვთის სასუფეველი“, ასევე მილერმა და მისმა თანამოაზრეებმა განაცხადეს, რომ ბიბლიაში წარმოდგენილი ყველაზე გრძელი და უკანასკნელი წინასწარმეტყველური პერიოდი დასასრულს უახლოვდებოდა, რომ სამსჯავრო მოახლოებული იყო და მარადიული სასუფეველი უნდა შემოსულიყო. დროის შესახებ მოწაფეთა ქადაგება დაფუძნებული იყო დანიელის 9-ე თავში მოცემულ სამოცდაათ შვიდეულზე. მილერისა და მისი თანამოაზრეების მიერ მიცემული უწყება აცხადებდა დანიელის 8:14-ში მოხსენიებული 2300 დღის დასრულებას, რომლის ნაწილსაც სამოცდაათი შვიდეული შეადგენს. ორივეს ქადაგება დაფუძნებული იყო იმავე დიდი წინასწარმეტყველური პერიოდის სხვადასხვა ნაწილის აღსრულებაზე.

„პირველი მოწაფეების მსგავსად, უილიამ მილერმა და მისმა თანამოაზრეებმა თვითონ სრულად ვერ შეიგნეს იმ უწყების მნიშვნელობა, რომელსაც ისინი ატარებდნენ. შეცდომებმა, რომლებიც ეკლესიაში დიდი ხნის განმავლობაში იყო დამკვიდრებული, ხელი შეუშალა მათ, წინასწარმეტყველების ერთ მნიშვნელოვან საკითხში სწორ განმარტებამდე მისულიყვნენ. ამიტომ, თუმცა მათ იქადაგეს უწყება, რომელიც ღმერთმა მათ მიანდო ქვეყნისათვის გადასაცემად, მისი მნიშვნელობის არასწორი გაგების გამო მათ იმედგაცრუება განიცადეს.“ The Great

ამ მონაკვეთში ნათქვამია, რომ „მილერმა და მისმა თანამოაზრეებმა გამოაცხადეს, რომ ბიბლიაში წარმოდგენილი ყველაზე გრძელი და უკანასკნელი წინასწარმეტყველური პერიოდი თითქმის ამოიწურებოდა,“ ხოლო ღვთისმეტყველები ამტკიცებენ, რომ ყველაზე გრძელი და უკანასკნელი წინასწარმეტყველური პერიოდი არის ორი ათას სამასი წელი. ისინი კიდევაც ამტკიცებენ, რომ სწორედ ამას მიუთითებს და ასახელებს ამ მონაკვეთში დას უაიტი, რადგან, მათი მტკიცებით, იგი უშუალოდ მიმართავს ორი ათას სამასი წლის პერიოდს. ისინი ბრძანნი არიან სამოცდაათი წლისა და ორი ათას სამასი წლის პერიოდის ყოველგვარი ურთიერთმიმართების მიმართ. ისინი ბრძანნი არიან იმ ნათლის მიმართ, რომლის გაგებასაც დანიელი ცდილობდა.

ელენ უაიტი მილერიტი იყო და იცოდა ის გზავნილები, რომლებიც 1843 წლის პიონერულ სქემასა და 1850 წლის პიონერულ სქემაზე იყო დატანილი, რომელიც ფ. დ. ნიკოლსმა გამოაქვეყნა. 1850 წლის სქემა, რომელიც ნიკოლსმა შეადგინა, ნიკოლსის სახლში მომზადდა სწორედ იმ დროს, როდესაც ჯეიმსი და ელენ უაიტები ნიკოლსთან ცხოვრობდნენ. ბიბლიაში ყველაზე ხანგრძლივი წინასწარმეტყველური პერიოდი, რომელიც ორივე ამ სქემაზეა წარმოდგენილი, არ არის ორი ათას სამასი წელი; ეს არის ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამი“.

წინა მონაკვეთის შთაგონებულ განსაზღვრებად გამოცხადება, თითქოს ორი ათას სამასი წელი არის უმრძლავესი და უკანასკნელი წინასწარმეტყველური პერიოდი, ნიშნავს იმის მტკიცებას, რომ და უაითის ნაწერები საკუთარ თავს ეწინააღმდეგება. თუ მას სწამდა ის, რასაც ღვთისმეტყველები ამ მონაკვეთის შესახებ ამტკიცებენ, მაშინ რას ნიშნავს ის, რომ იგი ამტკიცებს იმ დიაგრამებს, რომლებიც „შვიდ დროს“ ადასტურებენ?

„მე ვიხილე, რომ 1843 წლის სქემა უფლის ხელით იყო წარმართული და რომ იგი არ უნდა შეცვლილიყო; რომ რიცხვები ისეთი იყო, როგორც მას სურდა; რომ მისი ხელი დაფარული ჰქონდა და მალავდა შეცდომას ზოგიერთ რიცხვში, რათა ვერავის დაენახა იგი, ვიდრე მისი ხელი არ იქნებოდა მოცილებული.“ *Early Writings*, 74.

ვინც სურვილობს, მხარი დაუჭიროს თავის გადმოცემებსა და ზღაპრებს, შეიძლება ამტკიცებდეს, რომ 1843 წლის დიაგრამაზე უფალს თავისი ხელი ეფარა „შვიდი დროის“ შეცდომისთვის, ვიდრე მოგვიანებით თავის ხელს მოაცილებდა. ამ წინაპირობის პრობლემა ის არის, რომ და უაითმა მიუთითა, როდის მოაცილა უფალმა თავისი ხელი ციფრებს: მისი ხელი მოიცილა 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე, პირველი იმედგაცრუების შემდეგ მალევე. ამ მოვლენის შესახებ თავის მოწმობაში იგი ასახელებს იმ შეცდომას, რომელიც გასწორდა, და ნათელია, რომ ეს შეცდომა არ ყოფილა „შვიდი დრო.“

„ის ერთგული, იმედგაცრუებული ადამიანები, რომელთაც ვერ გაეგოთ, რატომ არ მოვიდა მათი უფალი, სიბნელეში არ იყვნენ მიტოვებულნი. კვლავ თავიანთ ბიბლიებთან იქნენ მიყვანილნი, რათა წინასწარმეტყველური პერიოდები გამოეძიებინათ. უფლის ხელი მოეხსნა რიცხვებს, და შეცდომა განემართათ. მათ დაინახეს, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1844 წლამდე აღწევდა და რომ

იგივე მტკიცებულება, რომელიც მათ წარადგინეს იმის საჩვენებლად, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1843 წელს დასრულდა, ამტკიცებდა, რომ ისინი 1844 წელს დასრულდებოდა.“ Early Writings, 237.

როდესაც უფლის ხელი „სიმბოლოებს მოეშორა და შეცდომა განიმარტა“, მათ მაშინვე შეიცნეს, „რომ სწორედ ისავე მტკიცებულება, რომელიც მათ წარადგინეს იმის საჩვენებლად, რომ წინასწარმეტყველური პერიოდები 1843 წელს დაიხურა, ამტკიცებდა, რომ ისინი 1844 წელს დასრულდებოდა“. წინასწარმეტყველური პერიოდები, რომელთაც თავდაპირველად 1843 წელს დასრულებულად მიიჩნევდნენ, წარმოდგენილია 1843 წლის დიაგრამაზე, რომელიც ის დიაგრამაა, რომელსაც მილერიტთაგან სამასი მქადაგებლიდან თითოეული იყენებდა. იმ დიაგრამაზე წარმოდგენილი წინასწარმეტყველური პერიოდები, რომლებიც 1843 წელს დასრულდა, იყო დანიელის მერვე თავის მეთოთხმეტე მუხლის ორი ათას სამასი წელი, ლევიანთა ოცდამეექვსე თავის ორი ათას ხუთას ოცი წელი და დანიელის მეთორმეტე თავის ათას სამას ოცდათხუთმეტი წელი. პირველი იმედგაცრუების შემდეგ უფალმა თავისი ხელი შეცდომას მოაშორა და მილერიტებმა მაშინ შეიცნეს, რომ სწორედ იგივე მტკიცებულება, რომელიც წინასწარმეტყველური პერიოდების 1843 წელს დასრულებას მიუთითებდა, სინამდვილეში ამტკიცებდა, რომ ეს პერიოდები 1844 წელს დასრულდა.

1850 წლის დიაგრამა შეიქმნა 1850 წელს და გასაყიდად გამოვიდა 1851 წლის იანვარში. ელენ უაითმა აღნიშნა, რომ ეს დიაგრამაც იყო აბაკუმის წინასწარმეტყველების აღსრულება, როგორც მან 1843 წლის დიაგრამის შესახებაც აღნიშნა. ეს დიაგრამაც ყველაზე ხანგრძლივ წინასწარმეტყველურ პერიოდს წარმოადგენდა, როგორც ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსის „შვიდ დროს“.

„მე ვიხილე, რომ ღმერთი იყო ძმა ნიკოლოსის მიერ ცხრილის გამოქვეყნებაში. მე ვიხილე, რომ ამ ცხრილის შესახებ ბიბლიაში წინასწარმეტყველება იყო, და თუ ეს ცხრილი ღმერთის ხალხისთვის არის განკუთვნილი, თუ იგი ერთისთვის საკმარისია, მეორისთვისაც არის; და თუ ერთს სჭირდებოდა უფრო დიდ მასშტაბზე დახატული ახალი ცხრილი, ყველას ისევე ძლიერ სჭირდება იგი.“ Manuscript Releases, ტომი 13, 359.

იმის მტკიცება, რომ და უაითის მითითება იმ ფაქტზე, რომ მილერიტებმა „აცხადებდნენ, რომ ბიბლიაში წარმოდგენილი ყველაზე გრძელი და უკანასკნელი წინასწარმეტყველური პერიოდი თითქმის უნდა ამოწურულიყო“, ზუსტია, მართებულია, რადგან მათ მართლაც ასე განაცხადეს. იმის მტკიცება, რომ „ყველაზე გრძელი“ „წინასწარმეტყველური პერიოდი“ არის ორი ათას სამასი წელი, და უაითის მოწმობას საკუთარი თავის წინააღმდეგ, და ისტორიული ჩანაწერის წინააღმდეგ, აბრუნებს. ამ ზღაპრის დაჯერება სიცრუის დაჯერებას ნიშნავს, და უკანასკნელ დღეებში ისინი, რომლებიც სიცრუის რწმენას ირჩევენ, ამას იმიტომ აკეთებენ, რომ ჭეშმარიტება არ უყვართ.

იესომ სასწაულებრივად არ გაუკეთა საკუთარ თავს რაიმე სახის ღვთაებრივი ანესთეზია, რათა ჯვრის ტანჯვა გაეწყო. იესო იტანჯებოდა ღვთაებრივი ტანჯვით, იმაზე უსაზღვროდ მეტად, ვიდრე მის ქმნილებათაგან რომელიმეს შეეძლო აეტანა.

თუმცა კაცობრიობა მის ხატად არის შექმნილი, და შთაგონება მიუთითებს, რომ კაცობრიობამ უნდა გაიმარჯვოს ისე, როგორც მან გაიმარჯვა. ის, რამაც ქრისტეს მისცა ძალა ჯვრის ტანჯვა აეტანა, იყო თვისება, რომელსაც იგი ფლობდა და რომელსაც კაცობრიობაც ფლობს.

შევყურებდეთ იესოს, ჩვენი რწმენის წინამძღოლსა და სრულმყოფელს, რომელმაც მის წინაშე დადებული სიხარულისთვის დაითმინა ჯვარი, შეურაცხყოფა არაფრად ჩააგდო და დაჯდა ღვთის ტახტის მარჯვნივ. ებრაელთა 12:1.

იესომ ჯვრის ტანჯვანი დაითმინა, რადგან მის წინაშე დასახული ჰქონდა მიზანი; და ჩვენ მის ხატად ვართ შექმნილნი, და, ამგვარად, მიზნებით მოტივირებული არსებები ვართ. ეს ჩვენი შემოქმედებითი განგებულების ნაწილია. თუ მიგვიყვანეს რწმენამდე, რომ ადვენტიზმის საფუძვლების გაგება უმნიშვნელოა, არ გვექნება მოტივაცია სწორედ ამის გასაკეთებლად. ერთადერთი ღვთაებრივი მოტივაცია, რომელიც სულიწმიდას შეუძლია აღძრას იმ ლაოდიკიური მდგომარეობის დასაძლევად, არის ჭეშმარიტების სიყვარული. ჭეშმარიტების სიყვარული გამოიცდება იმ იოლად მისაწვდომი ჩვეულებებითა და ტრადიციებით, რომლებიც ჩვენი მოფხანელი ყურების დასამშვიდებლად არის გამიზნული. თუ ჩვენს ლაოდიკიურ კეთილდღეობაში არ გვექნება სურვილი, თვითონ გავიგოთ ჭეშმარიტება, დავიღუპებით. აი, სად დგას ადვენტიზმი დღეს.

დანიელი არის უკანასკნელ დღეებში მცხოვრები ღვთის ხალხის მაგალითი, რომლებიც წინასწარმეტყველური სიტყვის მეშვეობით ცდილობენ გაიგონ სამოცდაათი წლის ტყვეობისა და ორი ათას სამასი წლის წინასწარმეტყველების ურთიერთმიმართება. ორი ათას სამასი წლის წინასწარმეტყველების, როგორც ყველაზე ხანგრძლივი და უკანასკნელი წინასწარმეტყველური პერიოდის, განსაზღვრა ნიშნავს ადვენტიზმის საფუძველმდებელი ჭეშმარიტებების უარყოფას და, იმავედროულად, წინასწარმეტყველების სულის ავტორიტეტის უარყოფას. იმის მტკიცება, რომ როდესაც მილერიტებმა წარადგინეს ყველაზე ხანგრძლივი და უკანასკნელი წინასწარმეტყველური პერიოდი, ეს იყო ორი ათას სამასი წელი, ნიშნავს ისტორიული ჩანაწერის უარყოფას.

„არაფერი გვაქვს იმისი საშიშარი მომავალთან მიმართებით, გარდა იმისა, თუ დავივიწყებთ, როგორ გვხელმძღვანელობდა უფალი და რა იყო მისი მოძღვრება ჩვენი წარსული ისტორიის განმავლობაში.“ Life Sketches, 196.

გაბრიელი მოვიდა, რათა დანიელისთვის მიეცა გაგება როგორც „მარეკ“-ის, ისე „ხაზონ“-ის ხილვათა შესახებ, და მან დაარიგა დანიელი, რომ გონებით ერთმანეთისგან გაემიჯნა ეს ორი ხილვა, თუმცა აშკარა იყო, რომ მათ შორის წინასწარმეტყველური კავშირი არსებობდა. ხილვა მოიცავდა ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოებს მეშვიდე და მერვე თავებში, რომლებიც მეორე თავში წარმოდგენილი იმავე სამეფოთა განმეორებასა და გაფართოებას წარმოადგენდა. ეს ცნობები მოიცავდა ზეციურ დიალოგს, რომელიც ერთ ხილვას წარმოაჩენდა, როგორც ღვთის საწმიდრისა და ხალხის გათელვას, ხოლო მეორე ხილვას — როგორც ხალხისა და საწმიდრის აღდგენის

საქმეს.

როგორც გაბრიელმა წარმოადგინა განმარტება, რომელიც საბოლოოდ მილერიტების მიერ ქადაგებული უწყების გულად იქცა, ამ ორ ხილვას შორის არსებობდა ურთიერთკავშირი, რომელიც უნდა იქნეს შენიშნული მათ მიერ, ვინც ასრულებს ბრძანებას, გონებაში განმარტების გამიჯვნა მოახდინონ. ერთ-ერთი განსხვავება წარმოდგენილია ორი სიტყვით, რომლებიც ორივე ითარგმნება როგორც „განსაზღვრული“.

სამოცდაათი შვიდეული განწესებულია შენს ხალხზე და შენს წმიდა ქალაქზე, რათა აღსრულდეს დანაშაული, და მოედოს ბოლო ცოდვებს, და მოხდეს შერიგება ურჯულოებისთვის, და შემოვიდეს საუკუნო სიმართლე, და დაიბეჭდოს ხილვა და წინასწარმეტყველება, და იცხოს უწმიდესი. ამიტომ იცოდე და გაიგე, რომ ბრძანების გამოცემიდან იერუსალიმის აღდგენისა და აშენების შესახებ მესიამდე, მთავრამდე, იქნება შვიდი შვიდეული და სამოცდაორი შვიდეული; კვლავ აშენდება ქუჩა და გალავანი, თუმცა ძნელბედობის ჟამს. და სამოცდაორი შვიდეულის შემდეგ მოიკვეთება მესია, მაგრამ არა თავისთვის; და მომავალი მთავრის ხალხი დაანგრევს ქალაქსა და საწმიდარს; და მისი ბოლო იქნება წარღვრით, და ომის დასასრულამდე განსაზღვრულია აოხრებანი. და იგი მრავალთან დაადასტურებს აღთქმას ერთი შვიდეულით; ხოლო შვიდეულის შუაში შეწყვეტს მსხვერპლსა და შესაწირავს, და სისაძაგლეთა გავრცელების გამო მოაოხრებს მას, თვით აღსასრულამდე; და რაც არის განსაზღვრული, გადმოიღვრება მოოხრებულზე. დანიელი 9:24-27.

სამოცდაათი კვირა (ოთხას ოთხმოცდაათი წელი) განესაზღვრა ხალხსა და წმიდა ქალაქს. სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „განესაზღვრა“, ნიშნავს „მოკვეთილს“, და ეს სიტყვა აღნიშნავს იუდეველებისა და იერუსალიმისათვის განსაზღვრულ პერიოდს, ანუ გამოსაცდელ ვადას. იგი ასევე წარმოადგენდა იმ აჯანყების პერიოდს, რომელმაც გამოიწვია იერუსალიმის დაღუპვა და სამოცდაათწლიანი ტყვეობა. ამრიგად, ოთხას ოთხმოცდაათი წელი „განესაზღვრა“, მესამე ბრძანებულებიდან დაწყებული. აჯანყების პირველმა ოთხას ოთხმოცდაათმა წელმა გამოიწვია ნაბუქოდონოსორის სამი თავდასხმა, იერუსალიმის საბოლოო განადგურება და სამოცდაათწლიანი გაფანტვა და ტყვეობა პირდაპირი ისრაელისა პირდაპირ ბაბილონში.

პირველმა დადგენილებამ აღნიშნა ტყვეობის დასასრული და იერუსალიმის აღდგენის საქმის დასაწყისი. მესამე დადგენილებამ აღნიშნა ორი ათას სამასი წლის დასაწყისი. პირველი ანგელოზის მოსვლამ აღნიშნა სულიერი ისრაელის სულიერ ბაბილონში თორმეტას სამოცი წლის განმავლობაში ტყვეობის დასასრული, და მანვე აღნიშნა ორმოცდაექვსწლიანი პერიოდის დასაწყისი, როდესაც ქრისტემ მილერიტები გამოიყენა, რათა გამოსულიყვნენ ტყვეობიდან და აღემართათ სულიერი ტაძარი.

სიტყვა, რომელიც ოცდამეექვსე და ოცდამეშვიდე მუხლებში ორჯერ არის ნათარგმნი როგორც „განსაზღვრული“, არის „charats“, და იგი ნიშნავს „დაჭრას“ და „განჩინებას“. წინასწარმეტყველურად „განჩინებულ“ იქნა, რომ პირველი რისხვის დასასრულს პაპობას სასიკვდილო „ჭრილობა“ მიეღო. ეს არის იგივე სიტყვა, რომელსაც დანიელი

მეთერთმეტე თავში, ოცდამეექვსე მუხლში იყენებს.

და მეფე მოიქცევა თავისი ნებისამებრ; აღიმალეებს თავს და განიდიდება თავს ყოველ ღმერთზე მეტად, და საოცარ სიტყვებს იტყვის ღმერთთა ღმერთის წინააღმდეგ, და იდღეურებს, ვიდრე რისხვა აღსრულდებოდეს; რადგან გადაწყვეტილი აღსრულდება. დანიელი 11:36.

ოცდამეექვსე მუხლში „მეფე“ არის პაპობა. პაპობას უნდა ეყვავილა 1798 წლამდე, როდესაც მან მიიღო თავისი სასიკვდილო ჭრილობა. მაშინ პირველი „რისხვა“ უნდა „აღსრულებულიყო“, რადგან ის „რისხვა“ „განსაზღვრული“ (დადგენილი) იყო, რომ „მომხდარიყო“. ჩრდილოეთის სამეფოს, ისრაელის, წინააღმდეგ პირველი რისხვის დასასრულს, რომელიც დაიწყო ძვ. წ. 723 წელს და დასრულდა 1798 წელს, პაპობამ მიიღო „სასიკვდილო ჭრილობა“. სიტყვა „განსაზღვრული“ ნიშნავს „ჭრილობას“.

და ვიხილე მისი ერთ-ერთი თავი, ვითარცა სასიკვდილოდ დაჭრილი; და განიკურნა მისი სასიკვდილო ჭრილობა; და მთელი ქვეყნიერება გაჰყვა განცვიფრებით მხეცს. გამოცხადება 13:3.

მილერიტა წინასწარმეტყველური ჩარჩო დამყარებული იყო წარმართობისა და შემდგომ პაპიზმის ორ გამაპარტახებელ ძალაზე. მათ ესმოდათ, რომ ეს ორი ძალა უნდა დაეთრგუნა საწმიდარი და მხედრობა, როგორც ეს წარმოდგენილია დანიელის წიგნის მერვე თავის მეცამეტე მუხლის „ხაზონის“ ხილვაში.

მაშინ გავიგონე, რომ ერთი წმინდანი ლაპარაკობდა; და სხვა წმინდანმა უთხრა იმ გარკვეულ წმინდანს, რომელიც ლაპარაკობდა: რამდენ ხანს გაგრძელდება ხილვა ყოველდღიური მსხვერპლის შესახებ და გამაპარტახებელი ურჯულოების შესახებ, რათა საწმიდარიც და მხედრობაც ფეხქვეშ გათელილ იქნეს? დანიელი 8:13.

პაპის გამაპარტახებელი ძალა თელავდა საწმიდარსა და მხედრობას ათას ორას სამოც წელიწადს.

მაგრამ ეზო, რომელიც ტაძრის გარეთაა, დატოვე და ნუ გაზომავ მას, რადგან იგი წარმართებს არის მიცემული; და ისინი ფეხქვეშ გათელავენ წმიდა ქალაქს ორმოცდაორ თვეს. და მივცემ ძალას ჩემს ორ მოწმეს, და იწინასწარმეტყველებენ ისინი ათას ორას სამოც დღეს, ჯვალაში შემოსილნი. გამოცხადება 11:2, 3.

პირველი რისხვის დასასრულს, 1798 წელს, წინასწარმეტყველებას პაპობის „დაჭრა“ ჰქონდა განსაზღვრული. დანიელის მეცხრე თავში ეს განსაზღვრა წარმოდგენილია ბოლო ორ მუხლში, და სიტყვა, რომელიც ამ მუხლებში ორჯერ არის ნათარგმნი როგორც „განსაზღვრული“, დაკავშირებულია „chazon“-ის ხილვასთან; ხოლო სიტყვა, რომელიც ოცდამეოთხე მუხლში არის ნათარგმნი როგორც „განსაზღვრული“, სხვა ებრაული სიტყვაა და დაკავშირებულია „mareh“-ის ხილვასთან. დანიელი, რომელიც ბოლო დღეების ღვთის ხალხს წარმოადგენს, ცდილობდა გაეგო ამ ორი ხილვის ურთიერთმიმართება, რომელთა გონებრივად გამიჯვნაც გაბრიელმა უბრძანა.

ჩვენ ამ თემას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ღმერთი არ გვაძლევს ახალ ცნობას. ჩვენ უნდა ვქადაგებდეთ იმ ცნობას, რომელმაც 1843 და 1844 წლებში სხვა ეკლესიებიდან გამოგვიყვანა.“ Review and Herald, January 19, 1905.